

Bazen biraz geriye çekilip daha geniş bir açıdan bakmak, yapılacak en uygun iş oluyor.

Beş sene olmuş mudur? Hatırlayamıyorum. Çapa Tıp Fakültesi'ne gittik. Problemi olan ben değildim, refakat ediyordum. Bacak eklem yerlerinin röntgenleri alınacaktı. Evraklar... Numara almalar... Sonucunda bir yere oturduk çağırılmayı bekliyorduk. Her olasılığa karşı yanımıza almış olduğumuz dergileri okuyorduk.

Bir kadın sesi yükselmeye başladı. Okuduğum konuda ilginç. Okumaya dalmışım. Yine de dikkatimi çekti. Sonra olanlar, dikkatimi toparlayıp okumama müsaade etmedi.

Genç bir kadın çocuğuyla birlikte, kapısı aralanmış olan röntgen odasına girmeye çalışıyordu.

Asistan olduğu anlaşılan bey de genç; ama kadından biraz daha büyük. Bir yandan kadını incitmemeye ve baygın baygın duran çocuğu kollamaya çalışırken; diğer yandan kadının kucağındaki çocukla birlikte röntgen odasına girmesini engellemeye çalışıyordu.

Asistan "Hanımefendi, kapının önünde konuşalım." dedikçe kadın hiddetleniyor, daha fazla bağırıyor, kapıyı daha kuvvetle zorluyordu.

Çocuğun röntgen odasına girmesinin sakıncalı olduğu, asistanın bunu engellemeye çalıştığı açıktı. Oysa her haliyle kendisine saygı gösteren asistan sanki kendisini aşağılıyormuş gibi hiddetleniyordu kadın.

"Kamera şakası mıdır nedir?" diye içimden geçiriyordum. Gördüğüme inanamıyordum.

Çok eskilerde tek tük olurdu bu durum. Şimdilerde neredeyse sürekli hale geldi.

Sıcaklar, yorgunluk derken bir ara Van Depremi'nin sözü geçince sanki 20. yüzyılın sonunda olmuş gibi bir his doğdu içime. Öyle bir his ki emin gibiydim. Belleğimi yokladığımda daha üzerinden bir yıl geçmediğini anımsadım.

Garipsemedim. Hızlı tren meselesinde de benzeri olmuştu. Olay, Türkiye’de iktidarda olanların nefretle andığı, aslında Nazi Almanya’sı olan Sovyetler Birliği’ndeki demiryolu işletmeleri zamanında, bürokratik demiryolu işçi birliğinin yüzünden olmuş gibi algılanmaya başlamamış mıydı bir süre sonra.

Cezaevinde tutuklu tutulan düşünürlerin, hocaların, subayların dışarıda olduğu, şu anda iktidarda olanları tutsak alıp dayanılmaz muamelelerle canlarını acıttığı hissine bazı bazı kapılmayan kaldı mı?

Muhalefetin aslında iktidarda olduğu, ülkeyi diktatörlükle yönettiği, bir çok akli başında insanın yaşadığını söylediği faşizmin bu durum olduğu, şu an yıllardan 1930’lu 1940’lı yıllar olduğu, Bayar ve Menderes gibi politikacıların yaşayıp diktatöre karşı kahramanca mücadele ettiği hissine kapılmamak neredeyse mümkün değil.

Halbuki dönüp incelendiğinde sözü geçen politikacıların CHP’nin eleştirildiği dönemde CHP’li olduğu, eleştirilen uygulamaların içinde faal oldukları, diktatörlükle suçlananların demokratik yoldan iktidarı rakiplerine devrettiği, diktatöre karşı savaştığı söylenenlerin iktidardan düşmeleri halinde hesap veremeyecekleri vehmine kapılıp demokratik kurumları ortadan kaldırdıkları açıkça görülüyor.

Olayların akışına kendini kaptırdın mı yaşanlar ve yaşanmış olanlar konusunda bilinenin tam tersi hislere kapılmamak içten bile değil.

Gün her olaya aklına geldiğince içine doğduğunca ferdi müdahil olma günü değil diye düşünüyorum. Gün biraz geriye çekilip daha geniş bir zaman perspektifiyle bakıp güce güç katacak birliği kurma günü. [Söylemeden edemeyeceğim, bir yandan da içime aydın denilenin alakalı alakasız her işe karışan olduğu hissi doğuyor.]

Hissiyatı bir yana bırakıp geniş perspektifli bir yaklaşımla haberboyu efkari köşesinde yazmaya başladım. Serinin ilk yazısı olan “[Zamanın mekana düşme öyküsü](#)”nde geriye çekilip zaman perspektifini genişletirken kantarın topuzunu biraz kaçırılmış olduğumu

Biraz geriye çekilip bakmak

düşünenler olabilir. Ama bu dönemleme konunun çözümlmesine uygundur ve bir istisnadır. Köşenin içeriğini tarih değil aslen canlı ekonomi ve toplum çözümlmeleri oluşturacak.